

Sygn. akt VII Pa 125/13

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Krystian Nowocien

Sędziowie: SO Iwona Iwanek, SO Ewa Pietrzak

Protokolant: st. sekretarz sądowy Marta Kołodziejczyk

przy udziale ----

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2013 r. w Świdnicy

sprawy z powództwa K. P.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w L.

o odszkodowanie

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 05 lipca 2013 r. sygn. akt IV P 237/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w L. na rzecz powoda K. P. kwotę 6098,25 zł (sześć tysięcy dziewięćdziesiąt osiem złotych 25/100) tytułem odszkodowania oraz nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa –Sąd Rejonowy w Kłodzku tytułem opłaty sądowej od zasądzonego roszczenia kwotę 305 zł ;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 5 lipca 2013r. po rozpoznaniu sprawy z powództwa K. P. przeciwko (...) Sp. z o.o. w L. o odszkodowanie powództwo oddalił.

Sąd Rejonowy oparł wyrok o następujący stan faktyczny :

Powód K. P. zatrudniony był u strony pozwanej w firmie (...) Sp. z o.o. w L. w oparciu o umowę o pracę na czas określony od 07.03.2011r. do 31.05.2011r., od 1.06.2011r. do 31.12.2011r. i od 01.01.2012r. do 30.11.2013r. jako kierowca-mechanik, murarz-kopacz.

W dniu 20.03.2012r. powód wraz z innymi pracownikami uległ wypadkowi w drodze do pracy i od tego dnia przebywał nieprzerwanie na zwolnieniu lekarskim do 17.09.2012 r.

Pozwany pracodawca przed dniem 18.09.2012r. zasięgał informacji w ZUS Oddział W. w sprawie złożenia przez powoda wniosku o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego. Wobec uzyskania informacji, że powód takiego wniosku nie składał, strona pozwana w dniu 18.09.2012r. rozwiązała z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia.

Powód wniosek o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego złożył u strony pozwanej w dniu 20.09.2012r. Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim od 20.03.2012r. do 17.09.2012r. Decyzją z dnia 29.10.2012r. ZUS O/W. przyznał powodowi prawo do zasiłku rehabilitacyjnego od 18.09.2012r. do 16.03.2013r.

Uwzględniając powyższe Sąd I instancji, przytaczając treść przepisu art. 53 § 1 pkt. 1b k.p. oraz uznając wyżej opisane okoliczności za niesporne przyjął, że okres pobierania przez powoda wynagrodzenia i zasiłku chorobowego upłynął w dniu 17.09.2012r. W dniu 18.09.2012r., kiedy powód otrzymał decyzję o rozwiązaniu z nim stosunku pracy, nie miał ustalonego prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, a o takie świadczenie wystąpił do ZUS dopiero 20.09.2012r., już po rozwiązaniu stosunku pracy. W dniu 17.09.2012r. upłynął 182 dzień usprawiedliwionej nieobecności powoda w pracy. W dniu 18.09.2012r. powód stawił się do pracy, nie wykazał jednak, że jest zdolny do pracy. W ocenie Sądu Rejonowego nie ma podstaw do przyjęcia, że okres ochronny wskazany w cytowanym wyżej przepisie obejmuje również czas od złożenia wniosku o świadczenie rehabilitacyjne do dnia jego rozpoznania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, że pozwany mógł podjąć decyzję o zwolnieniu powoda, a tym samym roszczenie powoda o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia podlega oddaleniu.

Powód wniósł apelację od tego wyroku i zaskarżając go w całości zarzucił :

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 53 §1 kodeksu pracy poprzez jego błędne zastosowanie w realiach niniejszego postępowania i przyjęcie, iż zachodzą przesłanki do rozwiązania z powodem umowy o pracę w trybie tegoż artykułu, a w konsekwencji oddalenie powództwa;
2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 53 § 3 kp poprzez jego niezastosowanie w realiach niniejszego postępowania;
3. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 229 §2 kodeksu pracy poprzez jego pominięcie w realiach niniejszego postępowania;
4. naruszenie prawa materialnego tj. § 4 ust. 1 w związku z § 1 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1996 r. w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w Kodeksie pracy poprzez błędne przyjęcie, iż to na pracowniku spoczywa ciężar wykazania stosownym zaświadczeniem lekarskim zdolności do świadczenia pracy
5. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 227 § 1 kpc poprzez dowolną nie zaś swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na pominięciu faktu, iż powód przed upływem okresu wskazanego w art. 53 §2 kodeksu pracy stawiał się w zakładzie pracy i deklarował gotowość do podjęcia pracy;

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje sądowe; ewentualnie o. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja jest zasadna.

Sąd Rejonowy poczynił właściwe ustalenia jednak wykładnia zastosowanych przepisów została dokonana wadliwie.

W szczególności zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia przepisu art. 53 § 1 pkt. 1 k.p, który zakazuje pracodawcy rozwiązania umowy o pracę w trybie powyższego przepisu, jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączy okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobieranie świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące. Kwestia okoliczności związanych z okresem między zakończeniem pobierania zasiłku chorobowego a decyzją dotyczącą świadczenia rehabilitacyjnego była przedmiotem rozważań sądów. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2009r. II PK 245/08 OSNP 2010/21-22/262 stwierdzono, że rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę w okresie między wyczerpaniem przez pracownika prawa do zasiłku chorobowego a rozstrzygnięciem ostateczną decyzją organu rentowego w przedmiocie świadczenia rehabilitacyjnego jest zgodne z prawem, chyba że z decyzji tej wynika, iż w tym okresie pracownik miał prawo do świadczenia rehabilitacyjnego (art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p.). W uzasadnieniu tego wyroku istotnie wskazano – na co zwrócił uwagę Sąd Rejonowy – że ochrona wynikająca z cytowanego przepisu nie może rozciągać się także na okres między ustaniem prawa pracownika do zasiłku chorobowego a rozstrzygnięciem wniosku o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego, bez względu na to czy ostateczna decyzja organu rentowego przyzna to prawo wnioskodawcy, czy nie, gdyż takie rozszerzenie obowiązków pracodawcy musiałoby mieć wyraźne oparcie w przepisach ustawy. Sąd Najwyższy jednak wyraźnie zaznaczył (i taka teza znajduje potwierdzenie w innych wyrokach), że jeżeli pracownik wystąpił z wnioskiem o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego, to ocena zgodności z prawem rozwiązania umowy o pracę w okresie między upływem okresu pobierania zasiłku chorobowego a rozstrzygnięciem wniosku pracownika o świadczenie rehabilitacyjnej zależy od treści rozstrzygnięcia tego wniosku. W szczególności przyznanie pracownikowi rozważanego świadczenia, przysługującego od pierwszego dnia po wyczerpaniu zasiłku chorobowego, będzie oznaczać bezprawność rozwiązania umowy, które to rozwiązanie wypadłoby wówczas w okresie objętym ochroną z art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p.

Odnosząc powyższe do stanu niniejszej sprawy wskazać należy, że powód stawiał się w pracy po okresie pobierania zasiłku chorobowego w tym celu, aby pracodawca wypełnił i podpisał dokumenty niezbędne do starań o świadczenie rehabilitacyjne. Nie ma znaczenia, że powód przedstawił dokumenty w organie rentowym w dniu 20.09.2012r. gdyż – jak wynika z ustaleń sądu – żądane świadczenie zostało mu przyznane od dnia następnego po okresie zasiłku chorobowego. A zatem nawet gdyby przyjąć, że pracodawca miał uprawnienie do rozwiązania z powodem umowy o pracę w dniu 18.09.2012r. to jednak tylko z jednoczesnym uwzględnieniem ryzyka, że powód nabędzie uprawnienie do świadczenia rehabilitacyjnego, co spowoduje, że rozwiązanie stosunku pracy będzie traktowane jako dokonane z naruszeniem prawa. Wyrokiem z dnia 06.04.2007r. II PK 236/06 Sąd Najwyższy stwierdził, że ochrona stosunku pracy pracownika niezdolnego do pracy wskutek choroby obejmuje okres pierwszych trzech miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego, choćby pracownik nie mógł wobec pracodawcy wykazać korzystania z tego świadczenia bezpośrednio po okresie zasiłku chorobowego. W orzeczeniu tym wskazano na specyfikę i odrębność przepisów z zakresu ubezpieczeń społecznych – konkretnie świadczeń rehabilitacyjnych – podkreślając, że sąd w takich sprawach jest związany decyzją organu rentowego i nie może samodzielnie ustalić uprawnień pracownika do tego świadczenia. Zaznaczono, że ubieganie się o wskazane świadczenie jest poprzedzone trwającym przez pewien czas procesem, także orzecznictwem, a zatem w większości wypadków pracownik nie jest w stanie bezpośrednio po zakończeniu okresu zasiłkowego wylegitymować się uprawnieniami do świadczenia rehabilitacyjnego.

W żadnej mierze nie są uprawnione twierdzenia strony pozwanej, jakoby powód stawiał się w pracy celem przedłużenia okresów wymienionych w przepisie art. 53 k.p. bowiem podjęcie starań o świadczenie rehabilitacyjne bezpośrednio po okresie zasiłku chorobowego jest zwykłym uprawnieniem, a okres ochronny (zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze trzy miesiące) wynika wprost z omawianego przepisu.

W tym stanie Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok przez zasądzenie na rzecz powoda żądanego odszkodowania.

Orzeczenie o obowiązku uiszczenia przez stronę pozwaną opłaty stosunkowej od pozwu, od której powód był zwolniony oparto o przepis art. 113 ust.1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j.Dz. U. z 2010r. Nr 152 poz. 1016 ze zm.). Orzeczenie o zwrocie na rzecz powoda kosztów procesu zapadło na podstawie art. 98 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego

żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się między innymi poniesione przez nią koszty sądowe. Uwzględniając powyższe strona pozwana obowiązana jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty związane z uiszczeniem opłaty od apelacji w kwocie 30zł.